

KEPLER

VAINOOJA

TAMMI

LARS
KEPLER

VAINOOJA

RIKOSROMAANI

Suomentanut Kari Koski

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI • HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *Stalker* ilmestyi 2014.

Copyright © Lars Kepler, 2014

First published by Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Sweden.

Published in the Finnish language by arrangement with Bonnier Group Agency, Stockholm, Sweden.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2015

Painettu EU:ssa

978-951-31-8141-3

Vasta kun ensimmäinen ruumis oli löydetty, video otettiin vakavasti. Keskusrikospoliisin julkiseen sähköpostiosoitteeseen oli lähetetty linkki Youtubessa julkaistuu videoon. Viestiin ei ollut liitetty tekstiä, ja lähettäjä oli ollut mahdoton jäljittää. Kanslian sihteeri oli tehnyt työnsä, avannut linkin, katsonut videon, oletanut, että kyseessä oli jokin vaikeasti ymmärrettävä pila, mutta tallentanut silti kaiken arkistoon.

Kaksi päivää myöhemmin kolme kokenutta rikostutkijaa oli koolla pienessä huoneessa keskusrikospoliisin päämajan kahdeksannessa kerroksessa Tukholmassa juuri saman videon takia. Vanhin kolmesta miehestä istui natisevalla toimistotuolilla, ja muut kaksi seisoivat.

Videopätkä, jota he katselivat tietokoneen leveältä näytöltä, oli vain viidenkymmenen sekunnin pituinen.

Huojuvalla videokameralla kuvattiin salaa kolmekymppistä naista hänen makuuhuoneensa ikkunasta, kun hän veti jalkaansa mustat sukkahousut.

Kolme keskusrikospoliisin miestä tarkastelivat naisen eriskummallista liikehdintää kiusaantuneen hiljaisuuden vallassa.

Saadakseen sukkahousut kunnolla istumaan nainen teki pitkiä loikkia näkymättömien esteiden yli ja niiasi sitten moneen kertaan leveässä haara-asennossa.

Maanantaiaamuna nainen oli löydetty Tukholman lähistöllä Lidingössä sijaitsevan rivitaloasunnon keittiöstä. Hän istui lattialla suu oudosti ammollaan. Verta oli roiskunut ikkunaan ja ruukussa kasvavalle valkoiselle orkidealle. Naisella oli yllään pelkät sukka-housut ja rintaliivit.

Myöhemmin viikolla suoritettussa oikeuslääketieteellisessä ruumiinavauksessa todettiin, että nainen oli kuollut lukuis-
ten viilto- ja pistohaavojen aiheuttamaan verenhukkaan. Poik-
keuksellisen aggressiivinen hyökkäys oli keskittynyt kaulaan ja
kasvoihin.

Sana ”stalker” tunnetaan jo 1700-luvun alusta. Alun alkaen se tarkoitti kulkuria tai salametsästäjää.

Nykyään stalkkeri on ihminen jolla on voimakas vainoamisen tarve, sairaalloinen pakkomielle varjostaa toista ihmistä.

Lähes kymmenen prosenttia väestöstä on joskus elämässään joutunut jonkinlaisen stalkkauksen kohteeksi.

Useimmiten stalkkerilla on tai on ollut suhde uhrinsa kanssa, mutta ventovieraisiin tai jostakin syystä kuuluisiin ihmisiin kehittyvä pakkomielle on huomattavan usein sattumaa.

Vaikka tämä ei useimmissa tapauksissa koskaan johda käytännön tekoihin, poliisi suhtautuu ilmiöön vakavasti, koska stalkkerin patologiseen pakkomielteeseen sisältyy omat vaaransa, jotka ruokkivat itseään. Samalla tavoin kuin ukkossäällä nousevien ja laskevien ilmapvirtausten välissä vyöryvät pilvet voivat kiepsahtaa ja muuttua tornadoiksi, stalkkerin palvonnan ja vihan välillä liikkuvat tunteet voivat yhtäkkiä purkautua hyvinkin väkivaltaisesti.

Kello on viittätoista vaille yhdeksän perjantaina kahdeskymmenestoinen elokuuta. Keskikesän haaveellisten auringonlaskujen ja valoisien öiden jälkeen pimeys laskeutuu nyt yllättävän nopeasti. Poliisiylihallituksen lasiovien ulkopuolella on jo aivan mustaa.

Margot Silverman astuu hissistä ja kävelee kohti aulan turvovia. Hänellä on yllään musta kietaisuneuletakki, valkoinen pusero joka kiristää rintojen kohdalta ja mustat pitkät housut, joiden korkea vyötärö on venynyt hänen kasvavan vatsansa mukana.

Turhia kiirehtimättä hän lähestyy lasiseinässä olevia pyöröovia. Vartija istuu puisen tiskin takana katse kiinni kuvaruudussa. Valvontakamerat kuvaavat ison rakennuksen joka kolkkaa ja sopukkaa vuorokauden ympäri.

Margotin vaaleat hiukset ovat hiotun koivupuun väriset, ja ne on letitetty tukevalle palmikolle, joka laskeutuu pitkälle selkään. Hän on 36-vuotias, raskaana kolmatta kertaa, kukoistus näkyy erityisesti hänen kosteissa silmissään ja punoittavissa poskissaan.

Raadettuaan läpi pitkän työviikon hän on nyt matkalla kotiin. Hän on tehnyt ylitöitä joka päivä, ja häntä on jo kahdesti varoitettu siitä, että uurastus on mennyt liian pitkälle.

Hän on keskusrikospoliisin uusi sarjamurhaajiin, spree killereihin ja stalkkereihin erikoistunut asiantuntija. Maria Carlssonin murha on hänen ensimmäinen oma tapauksensa sen jälkeen kun hän astui virkaansa rikoskomisariona.

Ei ole todistajia eikä epäiltyä. Uhri oli naimaton, hänellä ei ollut lapsia, hän työskenteli Ikean tuoteviestinnässä ja oli ottanut haltuunsa vanhempiensa velattoman rivitaloasunnon, kun isä oli kuollut ja äiti muuttanut vanhainkotiin.

Maria ajoi yleensä töihin kimppekyydillä työkaverinsa kanssa, mutta tänä aamuna hän ei ollutkaan Kyrkvägenillä odottamassa. Työkaveri ajoi hänen asunnolleen ja soitti ovikelloa, vilkaisi sisälle, kiersi talon taakse ja näki hänet ikkunasta. Hän istui lattialla, kasvot oli hakattu muusiksi, kaula oli melkein katkennut, pää retkotti sivussa ja suu oli oudosti auki.

Oikeuslääketieteellisestä ruumiinavauksesta tehdyn ensimmäisen raportin mukaan tulokset viittaavat jossakin määrin siihen, että suu oli aseteltu siten uhrin kuoltua, mutta pidetään teoreettisesti mahdollisena, että suu on voinut juuttua sellaiseen asentoon itsestäänkin.

Kuolonkankeus alkaa sydäimestä ja palleasta, mutta jo kahden tunnin kuluttua se näkyy niskassa ja leuoissa.

On perjantai-ilta, ja isossa aulassa liikkuu vain muutama ihminen. Kaksi poliisia tummansinisissä paidoissaan seisoo juttelemassa keskenään, ja väsynyt syyttäjä poistuu yhdestä pidätysneuvotteluissa käytettävistä huoneista.

Jo silloin kun Margot nimitettiin esitutkinnan johtajaksi, hän tiesi sisimmässään, että oli olemassa se vaara että hän muuttuisi yli-innokkaaksi, tähtäisi liian korkealle ja kuvittelisi liikoja.

He olisivat nauraneet hänelle, jos hän olisi kertonut olevansa ehdottomasti sitä mieltä, että he ovat tekemisissä sarjamurhaajan kanssa.

Tämän viikon aikana Margot Silverman oli nähnyt jo yli kahteensataan kertaan videon, jossa Maria Carlsson vetää sukkahousut jalkaansa. Kaikki viittaa siihen, että nainen murhattiin pian sen jälkeen, kun video julkaistiin Youtubessa.

Hän on yrittänyt tulkita lyhyttä videopätkää mutta ei näe siinä mitään erityistä. Ei ole mitenkään harvinaista, että sukkahousuista on tullut jollekulle fetissi, mutta murhassa itsessään mikään ei viittaa sentyyppiisiin taipumuksiin.

Video on vain lyhyt katkelma tavallisen naisen elämästä. Hän elää yksin, hänellä on hyvä työpaikka ja hän on lähdössä sarjakuvaipiirtämisen iltakurssille.

Ei pystytä sanomaan, miksi murhaaja oli hänen puutarhassaan, oliko kyse vain sattumasta vai oliko rikoksen kulku suunniteltu yksityiskohtia myöten, mutta murhaa edeltävien minuuttien aikana mies kuvaa hänet videolle, ja siihen täytyy olla jokin syy.

Koska mies lähettää linkin poliisille, hän haluaa näyttää heille jotain.

Tekijä haluaa osoittaa jotakin juuri tästä naisesta tai tietyistä naisista. Ehkä kyse on kaikista naisista, ehkä koko yhteiskunnasta.

Margot ei kuitenkaan näe naisen käytöksessä eikä ulkonäössä mitään erityistä. Tämä keskittyy pelkästään siihen, että sukkahousut istuisivat niin kuin pitää, otsa rypyssä ja suu mutrussa.

Margot on käynyt Bredablicksvägenillä sijaitsevassa rivitalossa kahdesti mutta perehtynyt ensisijaisesti rikospaikkatutkijoiden kuvaamaan videoaineistoon koskemattomasta rikospaikasta.

Murhaajan video näyttää melkein pä hellältä verrattuna siihen mitä poliisi kuvasi. Rikospaikkatutkijan ihon alle menevät kuvat hirviömäisen hyökkäyksen jäljistä ovat säälimätöntä katseltavaa. Vainajaa kuvataan eri kulmista kököttämässä siinä jalat harallaan tummaan vereen peittyneellä lattialla. Rintaliivit on leikattu rikki, ne roikkuvat toisella kyljellä ja valkoinen rinta on painautunut vatsan poimuja vasten. Kasvoista ei ole jäljellä juuri mitään, vain ammottava suu punaisen sotkun keskellä.

Margot pysähtyy muka sattumalta sohvapöydällä olevan hedelmäkulhon kohdalle, vilkaisee vartijaa, joka puhuu puhelimeen, ja kääntyy selin häneen. Muutaman sekunnin ajan hän tarkkailee vartijan heijastusta ison valopihan puoleisessa lasiseinässä ennen kuin ottaa pöydällä olevasta kulhosta kuusi omenaa ja pistää ne laukkuunsa.

Kuusi on liikaa, itse asiassa hän tietää sen, mutta hän ei pystynyt lopettamaan ennen kuin oli ottanut kaikki. Hän miettii, että Jenny voisi ehkä tehdä tänä iltana pienen omenapiirakan ja viipa-

loida päälle voita, joka karamellisoiuu yhdessä kanelin ja sokerin kanssa.

Hän havahtuu mietteistään kun puhelin soi. Hän vilkaisee näyttöä ja huomaa kuvan Adam Youssefista, joka kuuluu tutkintaryhmään.

– Oletko vielä talossa? Adam kysyy. – Sano että olet vielä täällä, sillä meillä on...

– Olen jo ajelemassa autolla pitkin Klarastrandsvägeniä, Margot valehtelee. – Mitä olit sanomassa?

– Olemme saaneet uuden videon.

Vatsanpohjasta vihlaisee, ja Margot laskee toisen kätensä raskaalle pullistumalle.

– Uuden videon, hän toistaa.

– Tulisitko?

– Käännyn saman tien, hän sanoo ja lähtee kävelemään takaisin.

– Huolehdi siitä että saamme videosta kopion.

Margot olisi voinut jatkaa matkaa ovesta ulos, ajaa kotiin ja jättää tapauksen Adamin hoidettavaksi. Hänen olisi tarvinnut soittaa vain yksi puhelu, ja hän olisi saanut palkallista hoitovapaata vuodeksi eteenpäin. Niin hän olisi ehkä tehnytkin, jos olisi tiennyt kuinka raaka hänen ensimmäisestä tapauksestaan tulisi.

Tulevaisuus on varjojen peitossa, mutta planeetat ovat hakeutumassa vaarallisiin asemiin. Juuri nyt hänen kohtalonsa kelluu kuin partaterä tyynessä vedessä.

Hissin valo saa hänen kasvonsa näyttämään vanhemmilta. Ohuet, mustat kajalilla vedetyt viivat silmien ympärillä ovat melkein pyyhkiytyneet pois. Kun hän nojaa päätään taaksepäin, hän tajuaa mitä hänen työoverinsa tarkoittavat sanoessaan, että hän on aivan isänsä, entisen lääninpoliisimestarin Ernest Silvermanin näköinen.

Hissi pysähtyy kahdeksanteen kerrokseen, ja hän kulkee tyhjän käytävän päähän niin nopeasti kuin isoine mahoineen pääsee. Hän ja Adam ottivat käyttöönsä Joonan Linnan huoneen samana päivänä, kun poliisi oli pitänyt tälle muistohetken. Margot ei ollut tuntenut Joonaa henkilökohtaisesti, eikä asia vaivannut häntä.

– Sinulla on nopea auto, Adam sanoo hänen saapuessaan ja hymyilee sitten niin että terävät hampaat näkyvät.

– Aika nopea, Margot vastaa.

Adam Youssef on kaksikymmentäkahdeksanvuotias, mutta kasvot ovat pyöreät kuin teinipojalla. Hänen tukkaansa ei ole leikattu aikoihin, ja lyhythihainen paita roikkuu farkkujen päällä. Hän on assyrialaisesta perheestä, varttunut Södertäljessä ja pelannut jalkapalloa ykkösdivarin pohjoislohkossa.

– Kuinka kauan video on ollut ladattuna Youtubeen? Margot kysyy.

– Kolme minuuttia, Adam vastaa. – Se mies on nyt siellä. Seisoo ikkunan edessä ja...

– Sitä me emme tiedä, mutta...

– Luulen niin, Adam keskeyttää. – Luulen niin, hänen melkein päätäytyy olla.

Margot laskee raskaan laukkunsa lattialle, istahtaa tuolilleen ja soittaa tekniselle puolelle.

– Hei, Margot täällä. Oletteko lähettäneet kopion videosta? hän kysyy kiireisenä. – Kuunnelkaa nyt, minun on saatava selville paikka tai nimi, tunnistettava se paikka tai nainen... Kaikki resurssit nyt, saatte viisi minuuttia aikaa, tehkää nyt helvetissä ihan mitä haluatte, mutta antakaa minulle jotain mihin tarttua, niin lupaan päästää teidät perjantai-illan viettoon.

Hän laskee puhelimen kädestään ja avaa Adamin kirjoituspöydällä lojuvan pizzalaatikon.

– Oletko jo lopetellut tämän? hän kysyy.

Saapuneet-kansiosta kuuluu kilahdus, ja Margot tunkee hätäisesti suuhunsa pizzan reunapalan. Kärsimätön ryppy hänen otsalaan on syventynyt. Hän napsauttaa videotiedostoa ja suurentaa kuvan koko näytölle, heilauttaa palmikon taakse, laittaa videon pyörimään ja siirtää tuoliaan taaksepäin, jotta Adamkin näkee.

Ensimmäiseksi näkyy valaistu ikkuna, joka huojuu pimeässä. Kamera siirtyy varovasti lähemmäksi, ja muutama lehti sipaisee linssiä.

Puistatus kulkee pitkin Margotin käsivarsia.

Nainen seisoo valaistussa huoneessa, vinosti television ääressä, ja syö jäätelöä purkista.

Hän on vetänyt verkkarit alas ja nostanut jalkansa toisesta lahkeesta, niin että sukkakin on lähtenyt.

Hän vilkuilee televisiota, hymyilee jollekin ja imee lusikkaa.

Poliisitalon huoneessa kuuluu vain tietokoneen tuulettimen huрина.

Antakaa minulle yksi ainoa yksityiskohta, jonka voi jäljittää, Margot ajattelee tarkastellessaan naisen kasvoja, kauniita piirteitä, poskipäitä ja takaraivon muotoa. Keho näyttää huokuvan viipyilevää lämpöä. Nainen on ollut juuri treenaamassa. Valkoisten pikkuhousujen kuminauha on löystynyt monen pesun jäljiltä, ja rintaliivit paistavat hikisen urheilupaidan läpi.

Margot kumartuu lähemmäksi näyttöä, maha painuu reisiä vasten ja raskas palmikko heilahtaa taas olan yli.

– Minuutti jäljellä, Adam toteaa.

Nainen laskee jäätelöpurkin sohvapöydälle ja poistuu huoneesta verkkarit oikean jalan ympärillä.

Kamera seuraa häntä, siirtyy sivulle ohi kuistin kapean oven ja lähestyy makuuhuoneen ikkunaa, jonka takana valo syttyy ja nainen tulee näkyviin. Hän ravistelee housut irti ja potkaisee ne kohti käsinojallista tuolia, jossa on punainen istuintyyny. Housut lentävät ilmojen halki päin tuolin takana olevaa seinää ja lysähtävät lattialle.

2

Kamera liukuu hitaasti loppumatkan pimeään puutarhan poikki, pysähtyy aivan ikkunan taakse ja keinahtaa hieman kuin kelluisi veden pinnalla.

– Hän näkisi miehen, jos vain kohottaisi katseensa, Margot kuiskaa ja tuntee sydämensä lyövän rinnassa nopeammin.

Huoneesta laskeutuu valoa ruusupensaiden lehdille, ja linssin yläreunassakin näkyy pieni välkähdys.

Adam istuu käsi suun edessä.

Nainen riisuu urheilupaitansa, nakkaa sen tuolille ja seisoo hetken virttyneissä pikkuhousuissaan ja tahriintuneissa rintaliiveissään katse suunnattuna puhelimeen, joka on latauksessa yöpöydällä puolillaan olevan vesilasin vieressä. Hänen reitensä ovat jännittyneet ja verta pullollaan treenin jälkeen, ja housujen kuminauhasta on jäänyt punainen painauma hänen vatsaansa.

Hänen ruumiissaan ei ole tatuointeja eikä näkyviä arpia, vain tuskin erottuvia, valkoisia raskausarpia.

Huone näyttää samalta kuin miljoonat muutkin makuuhuoneet. Ei mitään mitä kannattaisi edes yrittää jäljittää.

Kamera huojahtaa ja lipuu taaksepäin.

Nainen ottaa vesilasin yöpöydältä ja vie sen huulilleen, kun video loppuu äkisti.

– Voi helvetti, Margot toistaa tiukasti. – Ei niin yhtään mitään.

– Katsotaan uudestaan, Adam sanoo pikaisesti.

– Me voimme katsella tuhat kertaa, Margot vastaa ja työntää tuoliaan taaksepäin. – Tee niin, hemmetti, ole hyvä, mutta siinä ei näy paskan vertaa.

– Siinä näkyy vaikka mitä, siinä näkyy...

– Siinä näkyy omakotitalo tuhatyhdeksänsataaluvulta, hedelmäpuita, ruusuja, kolmilasiset ikkunat, 42-tuumainen televisio, Ben & Jerry's -jäätelöä, Margot sanoo ja heilauttaa kättään tietokoneen suuntaan.

Hänellä ei ollut aiemmin käynyt mielessäkään, että olemme niin samanlaisia. Ikkunan läpi katsottuna varsin suuri osa ruotsalaisista on niin yhdenmukaisia että heidät sekoittaa toisiinsa. Ulkoapäin tarkasteltuna näyttää kuin asuisimme kaikki samalla tavoin, näyttäisimme samalta, tekisimme samoja asioita ja omistaisimme samat esineet.

– Tämähän on ihan sairasta, Adam sanoo ahdistuneella äänellä.

– Miksi hän julkaisee videoita? Mitä hittoa hän oikein haluaa?

Margot katsoo pienestä ikkunasta Kronobergsparkenin mustia puunlatvoja, jotka piirtyvät vasten kaupungin valaistua usvaa.

– Kyse on epäilemättä sarjamurhaajasta, hän sanoo. – Emme voi tehdä muuta kuin laatia alustavan profiilin, jotta...

– Mitä apua siitä on hänelle? Adam keskeyttää ja haroo hiuksiaan. – Mies seisoo hänen ikkunansa takana ja sinä puhut tekijäprofileista.

– Se voi auttaa seuraavaa.

– No voi helvetti, Adam sanoo. – Meidän täytyy julkaista...

– Pitäisit nyt hetken aikaa turpasi kiinni, Margot keskeyttää ja ottaa puhelimensa.

– Sinä voit pitää turpasi kiinni, Adam sanoo korottaen ääntään.

– Saanhan minäkin tosiaankin sanoa mielipiteeni. Vai mitä? Minun mielestäni meidän pitää julkaista tämän naisen kuva iltapäivälehtien nettisivuilla.

– Adam, kuuntele... Olimme toivoneet, että tunnistaisimme hänet saman tien, siihen ei vaadita paljoakaan, mutta meillä ei ole mitään, Margot sanoo. – Minä juttelen teknisen puolen tutkijoi-

den kanssa mutta en usko, että he ovat löytäneet enempää kuin edelliselläkään kerralla.

– Mutta jos hänen kuvansa saadaan...

– Minulla ei ole aikaa typeryyksille, Margot keskeyttää. – Mieti nyt... Kaikki viittaa siihen, että video ladattiin nettiin suoraan puutarhasta, ja silloin on totta kai teoreettinen mahdollisuus, että nainen voidaan pelastaa.

– Sitähän minä tässä sanon.

– Mutta siitä on kulunut jo viisi minuuttia, ja se on melko pitkä aika seisoskella ikkunan takana.

Adam kumartuu eteenpäin ja tuijottaa Margotia. Hänen väsyneet silmänsä punoittavat, ja hiukset sojottavat pystyssä.

– Eli me siis annamme vain periksi?

– On kiire, mutta meidän täytyy ajatella hitaasti, Margot vastaa.

– Hyvä, Adam vastaa ärtyneeseen sävyyn.

– Tekijä on saanut itseluottamusta ja tietää olevansa paljon meitä edellä, Margot selittää nopeasti ja ottaa viimeisen pizzapalasen. – Mutta mitä enemmän me opimme hänestä, sitä lähemmäksi...

– Opimme? Se olisi hyvä juttu, mutta juuri nyt minusta ei ihan tunnu siltä, Adam sanoo ja pyyhkäisee hikeä nenänsä alta. – Edellistä videota ei voitu jäljittää, emme löytäneet rikospaikalta yhtään mitään emmekä onnistu jäljittämään tätäkään viedota.

– Emme teknisesti, se ei ole todennäköistä, mutta voimme haarukoida sitä miestä analysoimalla videoita ja väkivaltaa, Margot vastaa ja tuntee kuinka sikiö säpsähtää mahassa. – Mitä me olemme oikeastaan tähän mennessä nähneet, mitä hän on näyttänyt meille ja mitä hän näkee?

– Naisen joka on treenannut ja syö jäätelöä ja katsoo televisiota, Adam vastaa alkajaisiksi.

– Mitä se kertoo murhaajasta?

– Ettei hän tykkää naisista, jotka syövät jäätelöä... En minä tiedä, Adam huokaisee ja kätkee kasvot käsiinsä.

– Skarppaa nyt.

- Anteeksi, mutta...
- Minä ajattelen siltä pohjalta, että murhaaja lataa nettiin videon, joka kuvaa murhaa edeltävää hetkeä, Margot sanoo. – Hän varaa aikaa, nauttii hetkestä sitä ennen ja... haluaa näyttää meille naiset elävinä, haluaa säilyttää heidät elävinä videollakin, ehkä hän on kiinnostunut elävistä.
- Tirkistelijä, Adam sanoo ja tuntee kuinka hänen käsivartensa menevät kananlihalle inhosta.
- Stalkkeri, Margot kuiskaa.
- Kerro millä hakutekijöillä minun kannattaisi suodattaa lista kaikista sioista, jotka ovat vapaalla linnasta tai lataamosta, Adam pyytää kirjautuessaan intranettiin.
- Raiskaaja, törkeä raiskaus, vainoaminen.
Adam kirjoittaa nopeasti, napsauttaa hiirtä ja kirjoittaa taas.
- Liikaa osumia, hän sanoo. – Aika loppuu.
- Lisää ensimmäisen uhrin nimi.
- Ei osumia, Adam huokaa ja repii hiuksiaan.
- Sarjaraiskaaja, jota on estetty toimimasta, ehkä kemiallisesti kastrotu, Margot sanoo samalla kun miettii.
- Meidän täytyy ajaa hakemistoja ristiin, mutta siihen menee liian kauan, Adam sanoo ja nousee tuoliltaan. – Tästä ei tule mitään. Mitä helvettiä nyt tehdään?
- Hän on kuollut, Margot huokaa ja nojaa taaksepäin. – Ehkä hänellä on muutama minuutti aikaa, mutta...
- En tiedä miten tällaista voi kestää, Adam sanoo. – Me näemme hänet, me näemme hänen kasvonsa, hänen kotinsa... Voi Luoja, me näemme suoraan hänen elämänsä mutta emme saa tietää kuka hän on, ennen kuin hän on kuollut ja joku löytää hänen ruumiinsa.

3

Susanna Kern tuntee kuinka reisissä nipistelee juoksulenkin jälkeen, kun hän vetää kosteat pikkuhousut alas ja potkaisee ne tuolille.

Kolmekymmentä täytettyään hän on juossut viisi kilometriä kolmena iltana viikossa. Perjantailenkin jälkeen hän syö yleensä jäätelöä ja katselee televisiota, koska Björn tulee kotiin vasta keskiyöllä.

Kun Björn sai sen työpaikan Lontoosta, hän luuli että hänellä olisi yksinäistä, mutta varsin pian hän huomasi, kuinka paljon hän arvostaa vapaatuntejaan niinä viikkoina, kun Morgan asuu isänsä luona.

Tämä rauha on ollut tarpeen erityisesti sen jälkeen, kun hän rupesi käymään Karoliinisessa instituutissa neurologian syventävällä kurssilla, joka on varsin vaativa.

Hän avaa hikiset urheilurintaliivit ja miettii että voi käyttää niitä vielä sunnuntaina, ennen kuin ne päätyvät pyykkiin.

Hän ei muista, että kesä olisi aiemmin ollut näin lämmin.

Raapiva ääni saa hänet katsomaan ikkunan suuntaan.

Talon takana olevassa puutarhassa on niin pimeää, että siellä näkyy vain heijastus makuuhuoneesta. Se näyttää aivan teatterin näyttämöltä, tv-studiolta.

Nyt hän on itse astunut kuvaan ja seisoo keskellä valonheittimistä tulvehtivaa valoa.

Mutta unohdin pukea päälleni, hän tuumii vinosti hymyillen.

Hän jää siihen muutamaksi sekunniksi seisomaan ja tarkastelee alastonta ruumistaan. Valaistus on dramaattinen, ja peilikuvassa hän näyttää hoikemmalta kuin oikeasti on.

Raapiva ääni kuuluu taas, kuin joku vetäisi kynsiään ikkunalautaa pitkin. On liian pimeää nähdä, istuuko siinä jokin lintu.

Susanna tuijottaa ikkunaa, lähestyy varovasti, yrittää nähdä heijastusten läpi, tempaa käteensä laivastonsinisen päiväpeiton, kietoutuu siihen ja säpsähtää.

Vastahakoisesti hän jatkaa ikkunan ääreen, kumartuu lähemmäksi lasia ja näkee kuinka puutarha on aivan oma, tummanharmaa maailmansa kuin manala Gustave Dorén kuparipiirroksessa.

Musta nurmikko, korkeat pensaat, Morganin keinu, joka heiluu tuulessa, ja leikkimökin takana ikkunat lasiterassia varten, josta ei koskaan tullut mitään.

Hänen hengityksensä näkyy huuruna ikkunassa, kun hän suoristautuu ja vetää verhot ikkunan eteen. Hän päästää painavan päiväpeiton putoamaan lattialle ja menee alastomana ovelle, kun hänen selkäpiissään käväisee epämiellyttävä tunne, ja hän kääntyy taas ikkunaan päin. Tummien roosanväristen verhojen välisessä raossa välkkyvä musta lasi kapeana juovana.

Hän ottaa puhelimen yöpöydältä ja soittaa Björnille, odottaa merkkiäntä eikä voi olla tuijottamatta ikkunaa.

– Hei kulta, Björn vastaa aivan liian kovalla äänellä.

– Oletko lentokentällä?

– Mitä?

– Oletko...?

– Olen lentokentällä, syön purilaisen O’Learysillä ja...

Hänen äänensä katoaa, kun joukko miehiä huutaa taustalla osoittaen suosiotaan.

– Liverpool teki taas maalin, hän selittää.

– Hurraa, Susanna sanoo vaisusti.

– Äitisi soitti ja kysyi mitä toivot syntymäpäivälahjaksi.

– Herttaista, Susanna sanoo.

- Sanoin että haluat läpinäkyviä alusvaatteita, Björn vitsailee.
- Loistavaa.

Hän tuijottaa verhojen välistä kiiltävää ikkunaa, ja puhelin rä-tisee.

- Onko siellä kaikki hyvin? Björn kysyy ihan läheltä.
- Pikkuisen vain pelästyin pimeää.
- Eikö Ben ole siellä?
- Telkkarin ääressä, Susanna vastaa.
- Entä Jerry?
- Kumpikin on odottamassa minua, hän hymyilee.
- Minun on ikävä sinua, Björn sanoo.
- Älä myöhästy koneesta, Susanna kuiskaa.

Kun he ovat jutelleet vielä vähän ja sanoneet hei ja pusipusi ja puhelu on päättynyt, Susannan mieleen muistuu potilas, joka oli tuotu edellisenä yönä. Nuori mies joka oli ajanut moottoripyörällä ilman kypärää, kolaroinut ja saanut vakavia aivovammoja. Nuorukaisen isä oli tullut suoraan yövuorosta sairaalaan. Hänellä oli yhä likainen työhaalari päällä ja hengityssuoja roikkui kaulassa.

Susanna pitelee vaaleanpunaista kimonoa edessään, kun hän menee televisiohuoneeseen ja vetää raskaat verhot ikkunan eteen.

Huoneeseen leviää outo sokea tunne, melkein kuin hiljaisuus.

Verhot keinuvat ikkunoiden edessä, ja hänen selässään tuntuu puistatus, kun hän kääntyy pois.

Hän maistaa jäätelöään. Se on pehmennyt kunnolla ja on kohta aivan täydellistä. Voimakas suklaan maku leviää suuhun.

Susanna laskee purkin kädestään, menee kylpyhuoneeseen, lukitsee oven, laittaa veden valumaan, irrottaa hiukset poninhän-nältä ja panee kuminauhan käsienpesualtaan reunalle.

Hän huokaisee, kun lämmin vesi valuu päätä ja hartioita myö-ten ja kietoo sisäänsä koko ruumiin. Korvissa kohisee, hartiat pai-nuvat alemmaksi ja lihakset pehmenevät. Hän saippuoi itsensä, antaa kätensä viipyä jalkojen välissä ja tuntee sormissaan, että karvat ovat alkaneet jo kasvaa edellisen vahauksen jälkeen.

Susanna pyyhkäisee kädellään huurun lasiovesta, jotta hän näkee kylpyhuoneen oven lukkovivun ja kahvan.

Äkkiä hän ajattelee sitä mitä oli näkevinään makuuhuoneen ikkunassa juuri ennen kuin otti päiväpeiton ja peitti ruumiinsa.

Hän torjuu sen mielestään kuvitteluna. On pelkästään typerää jatkaa itsensä pelottelemista. Hän pakottaa pelon mielestään ja sanoo itselleen, ettei ikkunan läpi voinut edes nähdä mitään.

Huone oli liian valoisa ja puutarha täysin musta.

Mutta tumman päiväpeiton heijastuksessa hän oli ollut näkevinään kasvot, jotka vastasivat hänen tuijotukseensa.

Seuraavalla hetkellä ne olivat poissa, ja hän tajusi, että hänen oli täytynyt nähdä omiaan, mutta nyt hän ei voi olla ajattelematta, että siellä saattoi oikeasti olla joku.

Se ei ollut lapsi mutta kenties naapuri, joka etsi kissaansa ja pysähtyi katsomaan häntä.

Susanna sulkee hanan, ja hänen sydämensä lyö niin lujaa että se jyskyttää kaulakuopassa, kun hän tajuaa, että keittiön ovi on avoinna puutarhaan. Kuinka hän saattoi unohtaa sen? Hän on pitänyt sitä auki koko kesän saadakseen sisään iltaisen viileää ilmaa, mutta yleensä hän sulkee ja lukitsee oven ennen suihkua.

Hän pyyhkäisee huurun lasiovesta ja katsoo taas kylpyhuoneen ovenkahvaa. Mitään ei ole tapahtunut. Hän ottaa pyyhkeen käteensä ja ajattelee, että hän soittaa Björnille ja pyytää tätä odottamaan puhelimessa samalla kun hän kiertää tarkastamassa talon.

4

Susanna kuulee yleisön riemuitsevan televisiossa, kun hän lähtee kylpyhuoneesta. Kimonon ohut silkkikangas liimautuu kiinni kosteaan ihoon.

Kylmä ilma virtaa lattiaa pitkin.

Jaloista jää märät jäljet kuluneeseen parkettiin.

Ruokailutilan ikkunat kimaltavat tummina. Musta lasi kiiltelee saniaisampelien takana. Susannasta tuntuu, että häntä tarkkailaan, mutta hän keskittyy siihen ettei katso ulos, koska pelkää säikäyttävänsä itsensä vielä pahemmin.

Silti hän pysyttelee loitolla kellarin portaikon lukitusta ovesta, kun hän kävelee keittiöön päin.

Hänen hiuksensa tuntuvat märiltä kimonon selän läpi. Latvat ovat niin märät, että pisaroita valuu kankaan sisäpuolitse hänen pakaroidensa väliin.

Lattia muuttuu kylmemmäksi hänen lähestyessään keittiötä.

Sydän lyö lujaa hänen rinnassaan.

Äkkiä hän ajattelee taas nuorta miestä, jolla oli vakava aivovamma. Mies oli nukutettu Ketalarilla. Kasvot olivat kokonaan murskana, painuneet kasaan ohimoille ja siitä ylöspäin. Isä toisteli aivan hiljaisella äänellä, ettei hänen pojassaan ollut mitään vialla. Hän olisi tarvinnut jonkun, jonka kanssa puhua, mutta Susannalla ei ollut aikaa.

Sammuta valot ja sulje verhot, vainooja on ikkunasasi takana.

Poliisille lähetetään linkki Youtube-videoon, jolla esiintyy salaa kuvattu nainen. Seuraavana päivänä aviomies löytää hänet raa'asti murhattuna.

Sitten saapuu toinen video.

Tapausta ryhtyy tutkimaan kuolleeksi uskotun Joonan tilalle tullut komisario Margot Silverman. Hän on varma, että aviomies on nähnyt rikospaikalla jotakin. Paha sokkitila estää kuitenkin miehen puhuttamisen, ja apuun kutsutaan hypnotisoija Erik Maria Bark. Se, mitä transsiin vaivutettu mies paljastaa, saa kuitenkin Erikin mielenrauhan järkkymään.

Kaiken takana saattaa olla hänen uransa pahin virhe.

Virhe jonka tunnustaminen maksaa hänelle kaiken.

Lars Keplerin viidennessä rikosromaanissa pakkomielteisen vainoojan voi pysäyttää vain jäljettämiin kadonnut komisario Joonan Linna.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 181413

84.2

ISBN 978-951-31-8141-3

